

Bibel OCH BEKÄNNELSE

Nr 3 2008 – ÅRGÅNG 22. LUTHERSKA BEKÄNNELSEKYRKANS TIDNING

FOTO: INGVAR ADRIANSSON

BIBEL OCH BEKÄNNELSE

Lutherska Bekännelsekyrkans tidning.

Utkommer med 4 nr om året.

Frivillig prenumerationsavgift kr. 150:– pr. år.

Redaktion:

Egil Edvardsen (ansv. red.), Kjell Petter

Bakken, Sverre Brandal, Birgitta Erlandsson,

Gunilla Hedkvist och Stefan Sjöqvist.

Redaktionens adress:

Bibel och Bekännelse, c/o Egil Edvardsen,

Solåsveien 20, N-4330 Ålgård, Norge.

E-mail: egil.edvardsen@luthersk-kerke.no

Internet: www.lbk.cc

Frivillig prenumerationsavgift och gåvor

till Bibel och Bekännelse:

LBK:s postgiro 22 73 36-5.

Märk talongen: »Till Bibel och Bekännelse».

**LUTHERSKA
BEKÄNNELSE-
KYRKAN (LBK)**

• Lutherska Bekännelsekyrkan är en evangelisk luthersk kyrka som tror att Gud har skänkt hela världen glädjebudskapet om den försoning som skett i Kristus. Vi tror att Jesus Kristus till sin natur är sann Gud, att han har blivit människa för vår skull, levt ett syndfritt liv, lidit och dött i vårt ställe och uppstått från de döda. Genom tron tar vi emot denna försoning, får förlåtelse för våra synder och har löfte om evigt liv tillsammans med Gud. Syftet med vår kyrkas existens är att föra vidare detta glädjebudskap, och att samlas kring predikan, dop och nattvard för att växa i den tro vi fått av Gud.

• Vår kyrkas tro har en enda grundval, nämligen det Ord som Gud har gett oss i Gamla och Nya testamentets heliga skrifter. Det är Gud själv som har inspirerat de mänskliga författarna till Bibelns 66 böcker, och därför ska dessa skrifter inte förstås som mänskliga produkter utan som Guds eget ord. Bibelns ord är den enda normen för sann kristen lära. Vi tror att Bibeln ska läsas utifrån dess egna anspråk och karaktär. Poesi ska läsas som poesi, historia som historia och så vidare.

• Vi bekänner oss till de lutherska bekännelse-skrifterna samlade i Konkordieboken från år 1580, eftersom vi funnit att de helt överens-stämmer med vår kyrkas enda grundval: Bibeln.

• Vår tro är inte ny, utan har funnits i alla tider, där människor har tagit till sig Guds ord och rättat sig efter det. Eftersom vi har förstått att vi är stora syndare inför Gud behöver vi Guds ords rena och klara undervisning, där förlåtelse och upprättelse skänks åt oss genom förkunnelsen av Jesu försoningsverk.

• LBK delar tro och kyrkogemenskap med KELK, den Konfessionella evangelisk-lutherska konferensen, som består av ett tjugotal kyrkor runtom i världen, bland annat Evangelisch-Lutherische Freikirche i Tyskland, Evangelical Lutheran Synod och Wisconsin Evangelical Lutheran Synod i USA. Tillsammans är vi omkring en halv miljon kristna i denna internationella gemenskap, och det är vår önskan att allt fler ska dela vår gemenskap, där Frälsaren Jesus och syndernas förlåtelse alltid står i centrum.

Vem kommer till himlen?

”Jag har ett gott samvete. Det skulle inte förvåna mig om jag kommer till himlen ifall det existerar en eller annan form av kraft där ute.” Detta säger en av Norges rikaste män i en biografi om honom som just kommit ut. Han har en förmögenhet på 21 miljarder och äger 400 egendomar över hela landet, flera stora köpcentra och en hotellkedja. Från små förhållanden har han kommit upp sig så att han nu i en ålder av 85 år kan se tillbaka på ett ur materiell synpunkt mycket lyckat liv. Han bekänner sig som tvivlare och säger att han inte tror på att tolka Bibelns ord bokstavligt. Han tror att både kyrkan, kristendomen och andra religioner kommer att försvinna i framtiden. Men han menar att han är närmare att komma till himlen än till helvetet.

Vem får komma till himlen? Vår tid är genomsyrad av det förhållnings-sätt som denne gamle man ger uttryck åt, nämligen att man på grund av det liv man levt räknar det som troligt att man håller måttet för Gud eller en högre makt som man eventuellt ska stå till svars inför. Man bygger sitt hopp om en god framtid i evigheten på sitt eget liv och sina gärningar. Man satsar på att ens liv har varit tillräckligt bra. Och om något skulle fattas kommer säkert Gud att godta oss i alla fall. Vi har ju trots allt gjort så gott vi kunnat här i livet.

I Bergspredikan säger Jesus till lärjungarna: ”Jag säger er att om er rättfärdighet inte går långt utöver de skriftlärdas och fariseernas, ska ni inte komma in i himmelriket” (Matt. 5:20). Och han säger: ”Var alltså fullkomliga, såsom er Fader i himlen är fullkomlig” (Matt. 5:48). För Gud räcker det inte att göra så gott man kan. Det räcker inte att bara ha goda föresatser. Det fanns inte mycket att anmärka på i fariseernas liv. Till det yttre levde de fromt och gudfruktigt. Fariseen i templet tackade Gud för att han inte var som andra människor, som ”rånare, brottslingar, äkten-skapsbrytare”. Han fastade två gånger i veckan och gav tionde av allt han tjänade (Luk. 18:11ff). Vem av oss kan bekänna att vi ger 10 % av allt vi tjänar till Guds rike?

Ändå var fariseernas rättfärdighet inte tillräckligt bra för att de skulle komma in i himmelriket. Vi behöver ha en rättfärdighet som ”går långt utöver” fariseernas för att få komma till himlen. Rättfärdigheten måste vara fullkomlig. Gud kräver inte bara ett fullkomligt liv, han kräver också ett fullkomligt rent hjärta.

Vem kan då komma till himlen? Bibeln säger att för människor är det omöjligt att komma till himlen av egen kraft. Det är omöjligt för människor att skaffa sig en plats i himlen genom sitt eget liv och sina gärningar. För den som tror att det räcker med att göra så gott man kan här i livet är himlen stängd.

Men det som är omöjligt för oss gjorde Jesus. Han levde ett fullkomligt liv i tankar, ord och gärningar. Han gjorde det för oss, som vår ställföre-trädare. Och han sonade straffet för alla våra synder då han dog på korset. På så sätt åstadkom han en rättfärdighet som ”går långt utöver de skriftlärdas och fariseernas”, en rättfärdighet som hållet måttet inför Gud. Helt oförtjänt och bara av nåd blir vi förklarade rättfärdiga för Kristi skull. För hans skull är jag ”ren och rättfärdig, himmelen värdig”.

Vem får komma till himlen? Dessvärre duger inte människors egen rättfärdighet. Det är vårt ansvar att berätta det för dem så att de kan vakna upp ur sitt allvarliga självsbedrägeri. Men det är också vår förmån att peka på Honom som är vår och alla människors enda räddning och enda hopp om frälsning, Jesus Kristus, den Rättfärdige.

Egil Edvardsen

Jesus tar emot syndare

Av Egil Edvardsen

Jesus gick vidare och fick se en man som hette Matteus sitta utanför tullhuset. Han sa till honom: "Följ mig!" Då steg Matteus upp och följde honom. När Jesus sedan var gäst i hans hem, kom många publikaner och syndare och låg till bords tillsammans med Jesus och hans lärjungar. Fariseerna fick se det och frågade hans lärjungar: "Varför äter er mästars med publikaner och syndare?" Jesus hörde det och sa: "Det är inte de friska som behöver läkare utan de sjuka. Gå och lär er vad detta ord betyder: Jag vill se barmhärtighet, inte offer. Ty jag har inte kommit för att kalla rättfärdiga, utan syndare." (Matt. 9:9-13)

Vem får komma till Jesus? Vem tar Jesus emot? Det vi läser i den här texten är till stor tröst för oss: Jesus kallar tullindrivaren Matteus och sitter till bords med publikaner och syndare.

Jesus tar emot syndare därför att de behöver honom

Jesus hade just botat en lam man, och han hade förlåtit honom hans synder. "Var vid gott mod, mitt barn. Dina synder är förlåtna", sa han till mannen. Men det hörde de skriftlärdade, och de kunde inte tåla det de hörde. Det var ju bara Gud som kunde förlåta synder, och så kommer den där Jesus från Nasa-ret och förlåter synder han också.

"Han hädar" tänkte de. Men Jesus visste vad de tänkte, och därför visar han att han *har* makt att förlåta synder. Han gör det genom att visa att han har all makt, liksom Gud har all makt, och så botar han den lame mannen. "Stig upp, ta din bädd och gå hem!" säger han till honom. Och mannen reste sig och gick hem.

Därefter händer det som är det centrala i den här texten. Jesus går vidare och kommer förbi tullhuset där Matteus befinner sig. "Följ mig!" säger Jesus till honom, och Matteus reser sig och följer honom och blir hans lärjunge och apostel.

Lägg märke till hur det hela går till. Antagligen har Matteus både

hört om och kanske sett Jesus tidigare, för vi vet att ryktet om Jesus spred sig överallt. Men det står ingenting om att Matteus känt sig tilltalad av Jesus. Det står inte heller något om att han tänkte sig för när Jesus kallade honom och efter betänketid bestämde sig för att följa Jesus. Det står ingenting om Matteus känslor, ingenting om det val han gör, bara dessa enkla ord: "Följ mig!" Och han reste sig och följde honom.

Matteus valde inte att följa Jesus. Han bestämde sig inte för det. Orsaken till att Matteus följde Jesus var Jesu ord, Jesu kallelse: "Följ mig!" Liksom det var Jesu befallning: "Lazarus, kom ut!" som fick den döde Lazarus att komma ut från

graven, och inte Lazarus själv som bestämde sig för att gå ut – han hade ju redan varit död i fyra dagar – var det inte heller Matteus som fattade beslut om att följa Jesus. Matteus var också död, andligt talat, död i överträdelse och synder (Ef. 2:1), liksom alla oomvända människor är döda, andligt talat.

Men nu blev han en Jesu lärjunge. Och nu gör Matteus samma sak som Filippus och alla andra sanna lärjungar till Jesus gjort och fortfarande gör. Han vill föra andra till Jesus. Han vill att andra ska få höra honom och lyssna till hans ord. Och hur ska Matteus få andra att höra på Jesus? Det står att han

ställdes till med en stor fest i sitt hem, och till festen bjöd han in en stor mängd syndare och publikaner. Matteus gör alltså det som alla experter på evangelisering anser vara den effektivaste metoden, nämligen vänskapsevangelisering. Han bjuder in sina vänner att komma och höra Jesus. Och Jesus, hur är det med honom? Han går också på festen. Han är med i detta "dåliga sällskap" av syndare och publikaner, samhällets avskum. Och dåtidens fromma och religiösa ledare, de skriftlärda och fariseerna, stöter sig än en gång på det Jesus gör. "Varför äter er mästare med publikaner och syndare?" säger de till lärjungarna. Varför är han ihop med sådana dåliga människor? Vilken lärare och mästare ni har fått som är tillsammans med sådant folk!

Men Jesus får höra vad de anklagar honom för, och han ger dem svar. Och Jesus svarar inte med att ursäktas sig. Han beklagar sig inte och säger att det var ett engångshändelse, ett stort misstag, och att det aldrig ska hända igen. Han hade naturligtvis inte gått på festen om han vetat vilka dåliga vänner Matteus hade. Nej, Jesus förnekar inte det de anklagar honom för, att han äter med publikaner och syndare. Han skäms inte över att han är vän med publikaner och syndare. Tvärtom visar han dessa präktiga fariseer att han inte kunde ha gjort på annat sätt. Han kunde inte ha handlat annorlunda. "Det är inte de friska som behöver läkare utan de sjuka", säger han.

"Det är inte de friska som behöver läkare utan de sjuka." Det är en så självklar sak att vi kan undra varför Jesus överhuvudtaget

nämner det. Det är klart att det är de sjuka som behöver läkare! Det är klart att det är de som har behov av hjälp! Ja visst. Därför är det också *dem* Jesus gör sig till vän med och håller ihop med – de sjuka, de som behöver honom!

De som satt till bords hos Matteus den dagen behövde Jesus. De behövde en frälsare. De *var* verkligen syndare. Andligt talat var de sjuka. De var inte bara utstötta och fördömda av samhället, utan som syndare stod de också under Guds dom. Guds vrede vilade över dem som den gör över alla syndare. Därför behövde de i allra högsta grad en frälsare.

Men det gör vi också! Vi behöver också en frälsare. Vi är alla sjuka, ja, dödssjuka på grund av våra många synder. Vi kanske inte har förlorat vårt goda namn och rykte som dessa publikaner på Jesu tid. Vi kanske inte är så "grova" syndare, mördare, tjuvar, horor, sådana som kanske några av syndarna i Matteus hem var. Men vi är likväl syndare. Vi är födda med

synd och vi syndar varje dag och vi kommer att fortsätta synda ända tills vi dör. När har vi hållit Guds bud? När har vi visat barmhärtighet och kärlek till vår nästa i stället för onda tankar och bitterhet? Hur mycket har vi vuxit i tron på sista tiden? Hur mycket mer har vi blivit upptagna av de eviga skatterna i himlen

i stället för att vara så upptagna av alla våra jordiska skatter? Hur mycket mindre har vi blivit mammons tjänare? Hur mycket flitigare att bruka Guds ord? Hur mycket ivrigare att förkunna evangeliet och vara med och sprida evangeliet? Hur mycket mindre rädda

för människor? Hur mycket mer frimodiga, tålmodiga, saktmodiga, fridsamma och ödmjuka? Hur mycket mindre egenkära, självupptagna, stridslystna? Hur mycket gladare i hoppet om det eviga livet? Kort sagt, hur mycket mindre syndare har vi blivit på sista tiden?

Låt oss komma ihåg att alla dessa synder bara är en frukt av ett ont hjärta som vi är födda med. Paulus kan bara bekänna: "Jag vet att i mig, det vill säga i mitt kött, bor inte något gott" (Rom. 7:18).

Ja, sannerligen: Vi är också sjuka. Vi är inte ett spår bättre än dessa publikaner och syndare som Jesus var tillsammans med. Men därför är vi också i stort behov av en frälsare. Vi är sjuka, därför behöver vi honom som är de sjukas läkare. Och eftersom vi behöver honom tar han också emot oss. Han kallar också oss liksom han kallade publikanen och syndaren Matteus. Han gör sig också till vår vän liksom han gjorde sig till vän med publikanerna och syndarna i Matteus hem.

Jesus tar emot syndare därför att det är hans uppgift

Det är Jesu gärning att ta emot syndare. Det var därför han kom till världen, för att ta emot och frälsa det som var förtappat. "Det är inte de friska som behöver läkare utan de sjuka." Så svarar han de egenrättfärdiga fariseerna, och därmed förklarar han också *varför* han sätter sig till bords och gör sig till vän med syndare. Han gör det för att de är sjuka och behöver läkare, och han gör det för att han är den ende läkaren som kan bota deras sjukdom. Det finns ingen annan än han som kan ta bort deras sjukdom. Bara han kan ta bort synder.

Liksom det är läkarnas uppgift här på jorden att gå till dem som är kroppsligt sjuka är det Jesu uppgift att gå till de andligt sjuka, till syndarna. En läkare som inte tar sig an de sjuka är inte en bra läkare.

Bara den är en bra läkare som bryr sig om de sjuka och gör något med deras sjukdom. En sådan läkare är Jesus. Han är i allra högsta grad en god läkare för oss, för han bryr sig verkligen om vår sjukdom och tar hand om oss.

Samma sak säger Jesus allra sist i vår text, men här säger han det rent ut utan att använda bilder: ”Jag har inte kommit för att kalla rättfärdiga, utan syndare.” Ja, detta är Jesu egentliga uppgift. Det är den egentliga avsikten med att han kom till jorden – att kalla syndare till omvändelse, att frälsa syndare. Jesu uppgift var inte att vara en ny lagstiftare, en ny Moses. Hans uppgift var inte att vara en stor idol eller förebild för människorna. Hans uppgift var att frälsa alla människor från deras synder. Han skulle köpa oss fria från lagens förbannelse, uppfylla lagen i vårt ställe och sona straffet för alla våra lagbrott i vårt ställe.

Vi kommer ihåg ängelns ord till Maria innan Jesus föddes: ”Du ska bli havande och föda en son, och du ska ge honom namnet Jesus” (Luk. 1:31). Varför just Jesus? Därför att ”han ska frälsa sitt folk från deras synder” (Matt. 1:21). Och när han var född förkunnade

ängeln för herdarna på marken: ”Idag har *en Frälsare* blivit född åt er i Davids stad, och han är Messias, Herren” (Luk.2:11).

Ända från början var det Jesu uppgift att vara syndares frälsare. Han hade hela tiden klart för sig att detta var den uppgift han skulle utföra. Han visste att han hade kommit för att frälsa syndare och kalla dem till omvändelse. ”Jag har inte kommit för att kalla rättfärdiga utan syndare”, säger han. Och på ett annat ställe säger han: ”Så har inte heller Människosonen kommit för att bli tjänad utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många” (Matt. 20:28).

Jesus kom för att ta emot syndare. Precis samma uppgift har han idag. Uppgiften tog inte slut när han for upp till himlen. Alltid har han till uppgift att frälsa syndare, bara med den skillnaden att i dag är han inte synlig hos oss. Idag tar han inte in hos syndare som han gjorde hos Matteus. Idag handlar han inte direkt utan in-

direkt, genom nådens medel som är evangeliet i ord och sakrament. Genom evangeliet som han låter förkunna vitt och brett frälser han

syndare idag. Och evangeliet är lika verksamt som om han själv skulle förkunna det. Det är en Guds kraft till frälsning (Rom.1:16).

Jesus tar emot syndare. Det gjorde han den gången och det gör han nu. Jesus

tar emot oss. Det gör han för det första därför att vi behöver honom. Ja, vi behöver honom verkligen. Utan honom är vi förtappade. Men han gör det också för att det är hans gärning. Det var därför han kom, för att frälsa syndare, för att frälsa oss.

Så vill vi göra som Matteus. Vi vill följa honom. Vi vill göra hans vilja och följa hans bud. Vi vill tro på honom, ta vår tillflykt till honom, bekänna våra synder och vända om till honom som är alla sjukas läkare. Det var ju för att kalla syndare han kom. Amen.

Hans uppgift var inte att vara en stor idol eller förebild för människorna. Hans uppgift var att frälsa alla människor från deras synder.

Lagen behöver nåd

Utan nåd dödar lagen en människa och förökar synden.

Men där synden blev större, där överflödade nåden ännu mer.

Rom. 5:20

Martin Luther

JOHN A. BRAUN

NÄRMARE JESUS

Andakter om Frälsarens verksamhet i Galileen

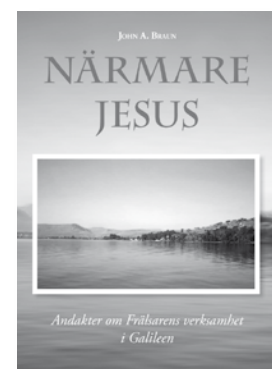
Pris 160,- kr. + porto

Beställs från

BIBLICUM FÖRLAG, Släntvägen
10, 331 35 Värnamo.

E-mail:

biblicum@bredband.net

Välsignelsen av ett kristet hem

av Hans Wassermann¹

1. Vad innebär det att vara kristen?

I vår tid har namnet kristen i mångas tankevärld en dålig klang. Att vara kristen ses mer som en belastning än en välsignelse. Det betyder för de flesta försakelser i livet, stränghet och besvärliga regler.

Jesus anklagade fariseerna för att de stängde vägen till himlen med sina pedantiska regler och förbud. Men vi bör komma ihåg att samma farisé alltså bor också i våra hjärtan. Man kräver försakelse av nästan allt som hör till detta livet. I synnerhet allt som människor njuter av och gläder sig åt är synd. Bara i nödfall får man vara tillsammans med dem som tänker annorlunda och inte tror på Jesus. Då frågar man sig: hur ska vi då kunna uppfylla missionsbefallningen och kärleken till nästan?

Till all lycka är detta inte Bibelns lära om Gud, han som gav livet åt människor som han älskar. Till livet hör också det världsliga goda. ”Gud såg på allt han hade gjort, och se, det var mycket gott” (1 Mos. 1:31). Allt som vi fått från Gud är gåvor från honom. Vi får glädja oss åt och njuta av dem med gott samvete. Det kan vi göra mer än de som inte känner Gud. Tillsammans med andra kristna kan vi säga: Dessa gåvor är från vår himmelske Far och vi får tacka honom för allt detta. Men det som Gud förbjuder och anger vara orätt ska

vi avhålla oss ifrån. Där människor förvrider och förbjuder Guds goda gåvor vill vi inte vara med.

2. Hurdant är ett kristet hem?

Det är vanliga människors hem där man lever det liv vi fått av Gud. Vi kan med gott samvete göra oräkneliga goda ting. ”Allt vad din hand kan göra, gör det med kraft” (Pred. 9:10). Vi får hämta stimulans genom att resa och bekanta oss med nya människor och kulturer. Vi får och bör också komma i kontakt med människor som inte tror. Vi vill inte stänga ute någon, även om det ofta skulle vara lättare att bara umgås med dem som är likasinnade. Vi får be att vårt hem blir en plats där också de som inte tror känner sig välkomna. Den som känner sig illa till mods i vår närhet är knappast intresserad av vår tro.

3. Ett kristet hem är syndiga människors hem

Det är lätt att säga: ”Vi är ju alla syndare!” Det är svårare att bekänna: ”Jag är en syndare.” Min syndfullhet syns när jag gör det som är orätt. En kristen blir inte syndfri i detta livet.

1 Joh. 3 innehåller två verser som är svåra att översätta. Både vers 6 och vers 9 talar om att en kristen inte kan göra synd. Ändå har Johannes tidigare allvarligt varnat för sådana lärare som påstår sig ha uppnått syndfrihet och kunna leva utan synd (1 Joh. 1:8, 10; 2:1). Motsäger Johannes sig själv eller vad menas?

Det är skillnad mellan att falla i synd och att utöva synd. Om en

människa av misstag kör med sin bil åt fel håll på en enkelriktad gata, bryter hon mot lagen lika mycket som den som gör samma sak med avsikt. Men om föraren stoppas av polisen och ställs inför domstol, tar domaren hänsyn till om gärningen var avsiktlig eller ej. Martin Luther sa: ”Du kan inte hindra fåglarna att flyga över ditt huvud, men du kan hindra dem att bygga bo på ditt huvud.” En kristen kan inte hindra frestelser – och inte heller alltid att han faller – men han försvarar inte synden. Om så sker är det allvarligt.

Vi bör komma ihåg den inbördes ordningen när det gäller frälsningen och helgelsen: syndfrihet är inte grunden för att bli en kristen. Guds barn blir inte syndfria. Paulus kallar synden som bor i oss för köttet. Det är omöjligt att bli fri från köttet under det här livet. Lika omöjligt är det att bli fri från synden.

Vi är alltså inte bara syndare i princip utan vi gör också verktygsynder. Och synderna som vi gör är verkliga synder, ibland t.o.m. grova. De skadar vårt eget och vår nästas liv på riktigt. I detta livet kommer aldrig en dag då vi inte behöver Jesus som är våra synders och hela världens försonare.

4. Det finns problem och konflikter i ett kristet hem

En del menar att i ett kristet hem finns inga svårigheter om tron är ”riktig” och om ”man lever i enlighet med Guds vilja”. Ett sådant påstående förnekar verkligheten. Hur skulle två olika, ofullkomliga och syndiga människor – eller fler om

¹ Föredrag hållit vid finska lutherska bekännelsekyrkans årskonferens i Bergvik den 12/7 2008, här något förkortat och bearbetat.

det finns barn i familjen – kunna leva tillsammans utan konflikter?

Vi är syndiga människor och det märks i våra hem. Man grälar, blir arg, har olika meningar och säger saker som man senare ångrar. Fastän Jesus lovat skydda och bevara oss, råkar vi ut för samma faror och besvär som andra dödliga. ”Allt händer lika för alla”, säger Predikaren (9:2). Att vi är Guds barn är ingen heltäckande försäkring mot olyckor, sjukdom, död, penningbekymmer och relationsproblem.

Det finns en bok i Bibeln som talar om just detta: Jobs bok. Den handlar om en from man som hade utomordentlig framgång i livet. Job hade pengar och en lycklig familj och tjänade Gud på ett oklanderligt sätt. Men när han senare i livet mötte den ena motgången efter den andra blev han bitter och anklagade Gud för orättvisa. Så är det också med oss. Det är naturligt att tänka som Jobs vänner tänkte: Den som har framgång är så god att han förtjänat framgång. Den som drabbas av lidande har förtjänat lidande. Men livet är inte så konsekvent.

Job förkastade ändå inte Gud i sin förtvivlan och bitterhet utan lämnade sig själv och sin sak åt Gud och ropade ut sin smärta till honom. Gud var tyst länge men svarade slutligen. Något liknande har många lidande människor fått erfara. De har förblivit i Guds händer i sina lidanden. De har inte förstätt varför de drabbas, men de har även i sin smärta litat på Gud. Och på ett oförklarligt sätt har Gud varit dem närmast just i deras lidande. De har förstätt hans kärlek när han straffat och gett motgångar. Just då har det blivit klart att Gud är god och inte överger de sina.

Det är märkligt att den största tacksägelsen till Gud kommer mitt i svårigheter och mörker och inte under ära och framgång, även om också det är Guds gåvor. I svårig-

heter lär Gud oss hur god och full av nåd han ändå är. Kanske det är just därför som han låtit dig drabbas av svårigheter. Han vill att du bättre ska lära känna hans godhet och nåd. Jobs bok visar att i varje olycksbud till Job ingår en dold, dubbel välsignelse (42:10).

Det är alltså verkligen inte så att en familj skulle vara övergiven av Gud om den har svårigheter t.ex. med barnen, arbetslöshet eller sjukdom. Vi menar inte heller att en familj som har framgång, välstånd och lycka skulle ligga särskilt bra till hos Gud. Även om det skulle se ut som om några av familjens svårigheter är följder av synd, är vår första uppgift inte att söka efter skyldiga. Vår uppgift är att hämta in i familjen Guds förlåtelse och löfte om att han inte överger människorna ens i djupaste nöd.

Ett kristet hem är ett hem där man ibland njuter av goda dagar och ibland känner djup smärta, men där Gud är närvarande under de goda dagarna och framförallt under de dåliga. (Ps. 50:15).

5. Ett kristet hem är ett hem där Guds ord finns

Ett ord var för israeliter inte bara namnet på en sak utan en oskiljbar del av saken själv. En person uppfattades identisk med sitt namn. Han/hon verkade där hans/hennes namn nämndes. Ordets speciella värde framhävs ytterligare då det är fråga om Guds ord som utgår ur Guds person och verkar som skapande kraft. I Johannesevangeliet ser vi tydligt hur Jesu ord representerar honom själv (Joh. 1:1, 15).

”Där två eller tre är församlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem” (Matt. 18:20). Då man läser och lyssnar till Guds ord, kommer Gud själv till platsen, berör och verkar. Det sker också när det inte särskilt känns så. Om du vill att Gud ska komma in i ditt hem, föda och stärka tron, ska du bruka hans ord. Genom sitt ord utför han sitt verk i oss. Låt oss inte hålla

Guds goda verk borta från oss, våra kära och våra gäster.

6. I ett kristet hem tror man nådens evangelium

På grund av Kristi försoningsdöd har Gud redan förlåtit synderna och därför får vi syndernas förlåtelse utan minsta prestation. Men människoförnuftet förstår inte nådens evangelium. Därför är det meningslöst att vädja till förnuftet när vi förkunnar evangeliet. Endast Guds lag skapar behovet att ta emot evangeliet. Tron på evangelium är alltid ett under som bara Gud kan göra. Det är viktigt att det klara evangeliet alltid kommer fram när vi talar. Bland våra åhörare kan finnas människor där lagen har utfört sitt verk även om vi inte tror det. Det är viktigt att både lag och evangelium förkunnas, men utan att de blandas med varandra.

Att blanda lag och evangelium är lätt för oss, eftersom människan till sin natur är lagisk. Hon vill inte släppa in någon i himlen så lätt som evangeliet gör: ”Ångra dig tillräckligt och rätta till ditt liv, så får du dina synder förlåtna”, eller ”du får dina synder förlåtna om ditt liv herefter blir förändrat.” Sådana villkor är att blanda lag och evangelium, och då försvinner evangeliet. I det sanna evangeliet ställs inga villkor för förlåtelsen. Det är av detta evangelium tron föds och stärks. Av detta evangelium får man kraft att leva och kämpa mot synden. Man får ett gott samvete. Man får ett evigt liv.

7. Ett kristet hem är ett hem där man blir förlåten och förlåter

Med åren har min fru och jag insett att man inte en enda kväll behöver gå och lägga sig utan att klara upp dagens gräl. Så länge vår gamla människa lever går det knappast att undvika oenighet. Men det är viktigt att inte lägga sig osams och inte älta saker i dagar.

Det behövs förlåtelse hur svårt det än är att förlåta sådant som sårat djupt, hur svårt det än är att tala om sina egna fel och bekänna att man gjort orätt.

Vår förlåtelse borde vara som Guds förlåtelse. Gud drar sig inte till minnes det han förlåtit. Den förlåtna missgärningen är utradad som om den aldrig funnits. Men vi människor förmår inte det Gud förmår. Vi kan gräva fram och påminna om redan förlåtna synder. Eller också tiger vi om dem, även om vi inte förmår att helt glömma dem.

Förlåtelse är en viljeakt och en andlig attityd. Det är viktigt att medvetet *vilja* förlåta. När vi gifte oss lovade vi att vilja visa kärlek. När vi förolämpar eller blir förolämpade, kan vi inte kräva att vredes känslor hos den kränkte försvinner med en gång, trots att vi bett om förlåtelse. Vi måste ge tid åt känslorna. Känslorna är långsammare, men vi kan säga att vi vill förlåta. Viljan till förlåtelse ger ny vägkost för livet.

8. I ett kristet hem är man tacksam och tackar

Tacksamhet kommer ur hjärtat som svar på allt det goda vi fått erfara. Otacksamhet mot Gud leder till hedendom (Rom. 1:21) på samma sätt som syndafallet börjar med otacksamhet mot Gud (1 Mos. 3:2f).

Tacksamhet mot Gud är inte beroende av omständigheter. Mitt i framgång och välstånd kan man finna missnöjda människor och under svåra förhållanden tacksamma och nöjda. En tacksam attityd kan man lära sig redan som barn. Hemmets klimat inverkar. Tacksamhet kan man också till all lycka lära sig senare. Vi kan jämt och ständigt lära oss tacksamhet från Gud. Jesus själv har gett oss en förebild. Paulus börjar alltid sina brev med tacksägelse (se t.ex. Rom. 1:8; 1 Kor. 1:4; 2 Kor. 1:3; Ef. 1:3). Tacksamheten är en oskiljak-

tig del av ett rätt Gudsförhållande. En kristen tackar Gud under alla livets förhållanden (1 Tess. 5:18).

Ett tacksamt sinne ger styrka. Det är som om det badat och blivit rengjort. Tacksamhet är också en stark kraft mot avundsjuka och bitterhet. Den frigör från avundsjuk jämförelse. Den förstärker förmågan att älska och att villigt dela livets gåvor med andra människor.

9. I ett kristet hem finns bara underdåniga

Underdånighet är enligt Nya testamentet karakteristiskt för livet i Kristi gemenskap. Detta missförstås ofta. För den som lever på världens vis är underdånighet förnedrande eller åtminstone obehagligt. Man tar för givet att makt är en fördel eftersom makten ger makthavaren möjlighet att utnyttja andras tjänster.

I Nya testamentet är det tvärtom. Underdånighet är att böja sig under Guds ordning för att vi ska kunna handla rätt och tjäna varandra. En kristen vet hela tiden vilken Herre han tjänar. Därför är tjänandet inte förnedrande. Det utförs på ett nytt sätt och i en annan anda än förr. Detta kommer tydligt fram i Pauli brev till efsiernerna: "Underordna er varandra i Kristi fruktan" (Ef. 5:21).

Paulus tillämpar underdånigheten på tre viktiga områden: i äktenskapet, i relationen föräldrar-barn och i relationen mellan husbönder och tjänstefolk. Tidigare kallades dessa bibelställen för hustavlor och de lästes som en slags modell för medborgarnas vardagsliv. Men gör man så missförstår man Paulus.

I Nya testamentet finns rikligt med exempel på hur Andens nya liv är, hur man lever som pånyttfödd kristen, som lem i Kristi kropp. Om man gör om detta till en samhällelig lag som gäller alla människor, också de som inte lever i tro på Kristus, blir hela saken förvriden. Då gör man en glad och frivillig underdånighet för Kristi

skull till en plikt, som några har rätt att kräva av andra och kan använda fel för att dra nytta av sin nästa.

I Guds församling får det inte förekomma tävling, självhävdelse eller kamp om viktiga positioner. Det är viktigt att hålla detta i minnet när vi läser Pauli ord om äktenskapet. Det är fråga om vad kristna makar gör av kärlek till sin Herre när de vill böja sig under hans ordning.

Bibelns undervisning om underdånighet har inte heller något att göra med mannens och kvinnans intelligens eller klyftighet. Däremot har den att göra med Guds vishet: Gud har vid planeringen familjelivet låtit oss veta vad som är viktigt för ett fungerande och harmoniskt äktenskap: Hustrun ska vara sin man underdånig och mannen ska älska sin hustru så som Kristus har älskat församlingen och offrat sig för den.

Underdånighet är en fråga som är svår att förklara uttömmande. Den bör dock inte förbigås för denna svårighets skull. Det är i första hand fråga om inställning och förhållande till Gud själv och hans ord. Gud har gett oss denna uppmaning för att skydda livet, för att välsigna, för att bygga mannens och kvinnans mest intima relation, äktenskapet, som står under Guds särskilda beskydd.

Mannen och kvinnan tillsammans och båda var för sig är Guds avbild och försonade och återlösta av Jesus. Underdånighet är alltid frivillig, ett hjärtats val och inställning utan tvång. Inför Gud är mannen och kvinnan jämställda och svarar båda för sig själva. Om mannen tvingar sin hustru till att bli hans vasall, bryter han mot femte budet och ställer sig själv bredvid Gud och t.o.m. över Gud.

Underdånigheten blir som allt annat i livet alltid ofullkomlig och relativ. Om kvinnan har svårt att ta till sig Bibelns undervisning om underdånighet är det inte ett

dugg lättare för mannen: ”Ni män, älska era hustrur så som Kristus har älskat församlingen och offrat sig för den” (Ef. 5:25). Man behöver inte tänka länge på denna vers förrän kallsvetten börjar sippra på pannan. Guds ord får mannen att bli ganska tystlåten. Samtidigt kommer många frågor: Lever jag som äkta man på ett sådant sätt att min hustru gläder sig och med ett fritt hjärta vill vara mig underdånig? Är min kärlek till min hustru mycket mer än bara känslor? Är min kärlek sådan att hon känner sig trygg i att leva med mig? Om relationen mellan makarna präglas av kärlek och fungerar någorlunda behöver man inte särskilt många gånger mäta underdånighet och tjänande i äktenskapet.

Mannen har framför allt ansvar för sin familj när det gäller evigheten. Hans uppgift är att sörja för att familjen får höra Guds ord. Hans ställning i familjen grundar sig på Bibelns undervisning om att mannen och kvinnan är olika därför att Gud har skapat dem olika. Att försöka ta bort olikheten är omöjligt och visar förakt för Guds skapelseverk. *Bibelns jämlikhet innebär att vi är olika men har lika värde – inte att man ska bli lika för att vara likvärdiga.*

10. Till en fungerande underdånighet hör samtalsgemenskap

I barnfamiljer kan föräldrars och barns förpliktelser diskuteras. Bibeln påbjuder som Guds fjärde bud att barnen ska högakta (hedra)

sina föräldrar. Vi får inte låta barnen uppföra sig hur som helst hemma eller säga vad som helst till sina föräldrar. Men kravet på högaktning innebär inte att underkuva barnen och krossa deras självständighet.

Då det tas beslut om hemmets angelägenheter har båda makarnas åsikter betydelse. Om ena parten agerar som diktator kan man inte tala om ett fungerande äktenskap. För en rätt samtalsgemenskap krävs att man lyssnar mycket på varandra. Målsättningen med samtalet är familjens gemensamma väl. ”Var innerligt tillgivna varandra i broderlig kärlek” (Rom. 12:10). Om det mellan makarna råder en klar och tydligt uttryckt högaktning känner ingen av parterna något som helst behov av att kämpa om makten.

Högaktning medför jämlikhet och frihet i åsikter. Ett hem bör vara en plats där var och en vågar tala öppet om sina ideer, känslor och drömmar utan att vara rädd för att bli underkuvad eller förlöjligad. Känslor påverkar självklart också växelspelet i hemmet. Det är viktigt att möta varandras känslor på ett sätt som bygger upp förhållandet.

Att dela glädje och sorg skapar förtroende. Med växande förtroende blir det lättare att dela med sig av sina känslor, önskemål, fruktan, glädje och sorg. Detta fördjupar och stärker förhållandet.

Det är viktigt att i ord uttrycka tack och erkännande också när det gäller vardagliga frågor och uppgif-

ter. Vardagliga tjänster och handlingar förvandlas alltför lätt till självklarheter som man glömmer att tacka för. Ord som ”tack”, ”det kändes gott”, ”roligt att du märkte det” etc. medför förbluffande mycket värme i vardagen. Atmosfären i äktenskapet och familjen bör vara sådan att man får vara en felande och ofullkomlig make eller maka. Ingen av oss är fullkomlig, följaktligen kan vi inte fordra det av andra heller. Det är gott att vara hemma om man känner sig vara godkänd som man är, med sina fel och svagheter. Och inte bara godkänd utan *älskad*.

11. Det finns humor i ett kristet hem

Livet utan humor skulle vara ganska trist, så också äktenskapet. God humor är artig mot andra människor. Det stöter inte, leker och gycklar inte på fel tid och plats. Mannen har ju sin vilja, men kvinnan har sina knep. Humorn har fungerat som terapi vid många tillfällen. Att kunna skratta åt sig själv är bra både för en själv och för äktenskapet och uppbygger hela familjens samhörighetskänsla.

Martin Luther ser ut att ha varit en riktig spjuver tillsammans med sin Katarina och barnen. Mot bakgrund av Ps. 51:7 säger han om äktenskapet ”att man inte uppfyller äktenskapet syndfritt. Men Gud bevarar det av nåd, eftersom gifteordningen är hans verk, och han uppehåller även mitt i synden allt det goda han har insatt i den och välsignat i den.”

Hycklare

Av John Braun

Det finns studier som påstår att icke-troende anser att kristna är hycklare. De ser de kristna gå till kyrkan på söndagen och sedan under veckan ser de något annat. Nyhetsmedia är snabba att påpeka hyckleri. Löpsedlar ropar ut att människor som är medlemmar i en kyrka har begått obeskrivliga brott, alltifrån pedofili till mord.

Ja, sådana saker händer. Krista äktenskap spricker därför att den ena parten bestämmer sig för att finna sexuell tillfredsställelse utanför äktenskapet. Kristna familjer förstörs av våld inom hemmet, droger eller en mängd andra problem. Personlig integritet och ärlighet försvinner inför frestelser som skapas av pengar, makt, prestige och ärelystnad. När sådant händer – och du kan vara säker på att det händer – ger det alla kristna och i synnerhet Jesus en blåtira.

Iakttagelsen att kristna inte är annat än hycklar är inte ny. Misstag och synder har slagit följe med det kristna vittnesbördet genom hela historien. Man kan t.o.m. vara djärv nog att påstå att kyrkans historia likt världslig historia är full av högmod, avund, blodspillan och maktkamp.

Om vi ser på våra egna liv märker vi att vi inte är fullkomliga heller. Jag känner felet och bristerna i mitt eget kristna liv. Ja, för dem som står utanför är jag en hycklare. För det mesta lyckas jag dölja mina misstag, men min bön är att de inte ska bli så uppenbara att de hindrar någon från att komma till Jesus.

Jag har gjort några iakttagelser när det gäller anklagelsen att kristna är hycklare. För det första begår kristna misstag. Även lutherska kristna. På oräkneliga sätt misslyckas vi varje dag med att leva ut vår tro. Att leva ett liv som är värdigt den Frälsare som gjort oss till sin egendom är en kamp. Ibland misslyckas vi på det ömkligaste och drar skam över oss själva, vår tro och vår Frälsare.

Men Frälsaren har vunnit full förlåtelse åt mig och alla människor. Vi har blivit *förklarade* heliga och rättfärdiga. Vi har inte blivit *gjorda* heliga och rättfärdiga. Det steget kommer inte till sin fullbordan förrän i himlen. Nu kämpar vi bara för att bli bättre. Det är ingen ursäkt för att göra fel. Det är bara en insikt om var vi befinner oss som lärjungar under vår vandring med Jesus.

Vi är på samma gång helgon och syndare. Vi vänder oss från våra misslyckanden – dem som vi lyckas dölja och dem vi inte kan gömma undan – och ser på Jesus för att få visshet om hans förlåtelse. Vi ångrar oss. Det är en kristens dagliga övning. Vissheten om hans fulla förlåtelse lägger våra misslyckanden bakom oss och ger oss också kraft att förbättra vårt uppförande. Genom hans förlåtelse kan vi fortsätta en dag till, tacksamma över att hans blod har renat oss och att han låter oss leva för honom.

De som är utanför kyrkan – de som inte är kristna – kommer att lägga märke till vårt motsägelsefulla beteende och dra slutsatsen att vi inte är något annat än hycklare. En annan iakttagelse: hur allvarligt ska vi ta kritiken från dem som inte känner Jesus? De ser inget skäl att ta emot det kristna budskapet. Är kritiken endast ännu en ursäkt för att fortsätta utan Jesus? Hur ska de kunna förstå hur förlåtelsen verkar i det kristna livet om evangeliet förblir en dårskap för dem? Stöter de sig inte även på att de kristna är för bra och har för hög moral? Ser de inte ner på oss när vi inte vill vara med dem i deras omoral?

Jag blir ledsen över kritiken därför att jag blir ledsen över alla misstag som kristna gör, mig själv inräknad. Men jag är tacksam över att vara en lärjunge till Jesus. De som stod utanför anklagade honom också. Ändå välkomnade han syndare och åt med dem. Så låt mig sitta med dig, Herre, i all min ovärdighet.

Ur Forward in Christ, april 2008

Frågor och svar vid korsets fot:

Vem har rätt att tolka Bibeln?

Jag har förtroende för Bibeln. När jag vittnar och använder Bibeln har jag mer än en gång fått höra att det bara är min tolkning och att jag inte ska vara så "arrogant" och tycka att jag har rätt. Jag vill inte vara eller verka arrogant mot någon. Jag försöker säga sanningen på ett kärleksfullt sätt, säger bara vad jag tror är sant och visar bibelställena. Men jag tror verkligen att jag har rätt eftersom jag säger det Skriften säger. Jag försöker med andra ord återge Skriften och förklara den genom att använda mina egna ord tillsammans med Skriftens ord. Luther höll ju modigt på Ordet när han hade med påvedömet att göra. Ändå var han öppen för att rätta sig om de kunde övertyga honom utifrån Skriften att han hade fel. Det kunde de inte, så han ändrade sig inte. Vad kan jag säga eller göra eller förändra hos mig själv som svar på denna beskyllning?

Svar: Mark Twain sa en gång att det som bekymrade honom när det gällde Bibeln inte var det han inte förstod utan det han förstod. Ofta kommer invändningen "det är bara din tolkning" från någon som inte är beredd att acceptera Bibelns sanning därför att den får honom eller henne att känna sig obekväma. Att tolka ord i linje med vad den som säger orden menar är inte arrogans. Det är vad vi gör varje gång vi läser eller lyssnar till vad någon säger. Om nu vårt röstläge kan tydas som arrogans eller nedlåtenhet är det säkert något som vi bör ändra på i vårt vittnesbörd. Men att hålla fast vid den klara bibliska tolkningen av Guds ord är inte något vi ska ändra på.

När jag får höra "det är bara din tolkning" som invändning på mitt vittnesbörd om vad Bibeln säger om synd och frälsning svarar jag i allmänhet på ett av följande sätt:

Du har rätt. Det är min tolkning. Anser du att människors ord till oss behöver tolkas för att vi till fullo ska förstå vad de säger? Borde vi inte i så fall använda samma grundregel på Guds ord till oss i Bibeln? Jag tror inte att Guds ord till oss är ett mysterium som man aldrig kan förstå. Jag tror de kan tolkas rätt och att vi kan förstå deras tydliga innebörd precis som du och jag kan förstå orden vi hör från varandra.

(Ett liknande svar ur en lite anorlunda synvinkel.)

Det kanske är min tolkning, men jag tror inte att jag bör be om ursäkt för den eftersom vi alla tolkar hundra eller kanske tusen budskap varje dag. Men faktum är att det Gud säger i Bibeln inte behöver en massa tolkningar. Det är tydligt. Och om vi vågar läsa orden går det inte att ta miste på budskapet: "Syndens lön är döden, men Guds gåva är evigt liv i Kristus Jesus, vår Herre." Mycket tydligt. Det budskapet är för viktigt för att viftas bort med att det inte går att förstå.

När välsignelser blir regler

Vad ska jag säga till min dotter? Hon och hennes man har tre barn. Ett är döpt, ett tror jag är döpt och jag är inte säker på hur det är med det tredje. Hon vet bättre men hon säger att hon inte kan tro att en kärleksfull Gud skulle skicka barn till helvetet bara för att föräldrarna inte låtit döpa dem. Hon går inte till kyrkan annat än när jag är där och hälsar

på. Vi bor långt ifrån henne och det blir långt mellan besöken. Vi tycker att hon bara hittar på en massa ursäkter. När vi försöker prata om det via e-mail eller telefon försöker hon komma ifrån ämnet.

Svar: Det verkar som om din dotter ser både dop och gudstjänstfirande som regler och inte som välsignelser. Eftersom hon ser dem som regler som läggs på henne spjärnar hon emot. Jag vill föreslå att du betonar vilka fantastiska löften Gud ger oss genom dopet och gemensam gudstjänst.

Herren säger till oss: "Omvänd er och låt er alla döpas i Jesu Kristi namn, så att era synder blir förlätta . . . er gäller löftet och era barn" (Apg. 2:38,39). Och vidare: "Den som tror och blir döpt ska bli frälst" (Mark. 16:16). Varför inte ta emot dopet som ett fantastiskt löfte om välsignelse från den kärleksfulle Herre som instiftade det i stället för att se det som en krav som läggs på oss?

Det är samma sak med att gå i kyrkan. Gud säger att vi genom att samlas kring hans ord och sakrament ska "ge akt på varandra och uppmuntra varandra till kärlek och goda gärningar. Låt oss inte överge våra egna sammankomster, som en del har för vana, utan uppmuntra varandra" (Heb.10:24,25). När det gäller vår attityd till att lyssna till Guds ord i kyrkan säger han: "Längta som nyfödda barn efter den rena andliga mjölken, så att ni genom den växer upp till frälsning" (1 Pet. 2:2). Varför inte ta emot gudstjänstfirandet som den andliga föda Gud så rikligt ger oss för vår resa genom livet i stället för som ett krav som läggs på oss?
Från Q&A, www.wels.net

Ny fri luthersk församling i Vasa

I finska Vasabladet 21 aug. 2008 läser vi följande:

Sex personer grundade den 1 augusti en egen församling i Vasa, S:t Johannes evangelisk-lutherska församling. Det som de sex församlingsmedlemmarna har gemensamt är att de alla har skrivit ut sig ur folkkyrkan, eftersom de anser att den blivit för liberal.

– Folkkyrkan har avvikit från Guds ord på otaliga punkter och prästerskapet avkrävs inte lydnad för bibeln och bekännelsen. Var och en får lära som den vill utan att det blir påföljder, medan de konservativa präster som vill lyda Guds ord däremot ofta hamnar i blåsväder, säger David Åkerlund från Pedersöre som fungerar som styrelseordförande, och som tillsammans med Ola Österbacka från Vasa, som kallats som pastor, fungerar som församlingens ansikte utåt.

Enligt dem är bibeln Guds ofelbara ord.

– Vi vill följa Guds ord och den lutherska bekännelsen, men har haft svårt att göra det med gott samvete i folkkyrkan, säger Åkerlund.

– Vi känner att vi inte har förtro-

ende för folkkyrkan. Den fungerar inte som Kristi kyrka ska göra enligt Guds ord. Den tillåter falska läror där i princip allt möjligt är tillåtet, säger Österbacka.

Han skrev ut sig ur kyrkan redan för tio år sedan, bland annat av den orsaken att prästämbetet är öppet för kvinnor.

Biskop Gustav Björkstrand i Borgå stift har inte hört om den nya S:t Johannesförsamlingen, men säger att han helst skulle se att folk inte bildar sina egna församlingar.

– Den evangelisk-lutherska kyrkan har högt till tak och har inte ett behov av att dessa grupper går sin egen väg, säger Björkstrand.

I Lutherska Bekännelsekyrkan vill vi däremot uttrycka vår stora förståelse för att dessa personer i Vasa har sett sig tvungna att lämna den pluralistiska finska folkkyrkan och upprätta en egen fri församling. Vi vill önska dem lycka till och hoppas att det med tiden kan visa sig att det är möjligt för vår finska systerkyrka att upprätta kyrkogemenskap med denna nya församling.

Synpunkter på Bibel och Bekännelse

Deltagarna i kyrkokonferensen fick en enkät där de ombads ge synpunkter på Bibel och Bekännelse. Endast 12 personer hade fyllt i enkäten. Dem tackar vi för värdefulla synpunkter! Nästan alla hade önskemål om särskilda sidor för barn och ungdom. Vi vill gärna försöka tillgodose detta önskemål. Förhoppningsvis kan vi börja med det från och med nr 1/2009. Men tänk på att alla som arbetar med tidningen gör det ideellt på sin fritid. Hjälpt oss med idéer och synpunkter! Ge oss ris eller ros! Vi ser gärna att barn och unga medverkar med berättelser som kan vara till uppmuntran för jämnåriga. Det är inte alltid lätt att vara ung och kristen idag.

Tänk på din Skapare i din ungdoms dagar, innan de onda dagarna kommer och de år då du ska säga: ”De ger mig ingen glädje” (Predikaren 12:1).

SOMMAR-KONFERENSEN 2009

kommer om Gud vill att äga rum på Hjälmaregården den 23-26 juli.

VIGDA

Sanna Rådelius och Elias Hedkvist, 28 juni 2008

Elisabeth Gunnarsson och Peter Benjaminsson, 16 augusti 2008

NY KYRKOSTYRELSE OCH LÄROKOMMISSION

Vid Lutherska Bekännelsekyrkans 27:e kyrkokonferens 080719 valdes ny kyrkostyrelse som konstituerat sig enligt följande:

Torsten Carlsson	Ordförande
Seth Erlandsson	Vice ordförande och sekreterare
Ola Berg	Vice sekreterare
Harde Johannessen	Justeringsman att jämte ordföranden justera protokollen

Av kyrkokonferensen valda suppleanter: Ingvar Adriansson och Ulf Westerberg
Kassör: Lars Gunnarsson.

Till ny lärokommission valdes Alvar Svensson, Stefan Hedkvist och Peter Öman. Lärokommissionen har konstituerat sig med Alvar Svensson som ordförande.

Be Gud att han ger dem vishet i deras stora uppgift att leda vår kyrka!

Bland finska trossyskon

Finland brukar kallas ”de tusen sjöarnas land”. En av de tusen heter Hirsijärvi. Man finner den sju mil öster om Åbo. Vid dess strand ligger en underbar vedeldad bastu, lite upp i backen en vacker herrgård och mellan dem ett ljuvligt lusthus. På en höjd i skogsdungen intill finns ett kapell med ett stort fönster i koret. Där kan man sitta och bli påmind om skapelsens under samtidigt som det stora korset i fönstret påminner om vad det kostade vår Frälsare att återställa den fulla likheten med Gud som vi hade före syndafallet.

I denna miljö hade vår finska systerkyrka sitt sommarläger och årsmöte den 10-13 juli. Herrgården heter Bergvik. Här bodde en gång den kände teologen och bibelarknologen Aapeli Saarisalo. Någon kanske minns hans namn från den bibliska uppslagsbok han gav ut tillsammans med David Hedegård. Herrgårdens byggnader har kompletterats och byggts om och används numera till kristna läger och kurser.

Temat för lägret var ”Att bygga det kristna hemmet”. Vi var tre svenskar som vågat oss dit utan rätta språkkunskaper. Men vi blev väldigt varmt mottagna och de som kunde svenska hjälpte till att översätta. Man

hade t.o.m. i förväg översatt de innehållsrika föredragen och några predikningar till svenska för vår skull! Läs Hans Wassermans föredrag på annan plats i denna tidning. Vi hoppas också kunna publicera Jukka

celler som bygger upp samhället. När något går fel med familjer går det också illa med samhället. Men som kristna är vårt intresse för sunda familjer inte motiverat av att skapa någon slags himmelrike på jorden, utan av att Gud

vill använda familjen som en krubba för kristen tro och kärlek, som ett redskap för att ge oss och vår nästa dagligt bröd.

En omtyckt programpunkt som återkommer varje år är ett ”karlamöte” då alla män samlas för informella samtal medan kvinnorna tar hand om barn och ungdomar. Dagen därpå är det ombytta roller

Pastor Juhani Viitala och WELS kontaktman för Skandinavien John Vieths i Bergviks kapell

Söderströms föredrag ”Bönen och andlig växt” i ett kommande nummer.

Lite motigt var det att hänga med i de ofta mollstämda vackra psalmerna. Men att se och höra John Vieths klämma i med full kraft i varenda psalm gav inspiration att åtminstone försöka.

John Vieths föredrag om den sunda kristna familjen tolkades till finska. Vieths inledde med att tala om hur liten en cell är, att allt levande består av celler som förökas från andra celler. Cellen är grundenhet för liv. Men om det blir något fel på celler kan det som lever bli förstört eller dö, som vid cancer. Man kan likna familjer vid små

och ”kvinnomöte”. Ett mycket bra tillfälle att dela erfarenheter om livet som kristna, att uppmuntra och stödja varandra och komma med nya idéer. Här växer en djup vänskap fram!

Nästa år kommer sommarlägret att ordnas c:a 2 mil norr om Uleåborg i Haukipudas församlings regi. Trots allt arbete med översättning vill våra finska vänner att vi ska komma tillbaka. De är en liten skara och glada att få dela gemenskapen i Kristus med oss. De har mycket att ge, så fundera du också på att planera in en tripp till norra Finland nästa sommar!

Birgitta Erlandsson

LBKs kyrkokonferens på Karmöy 17–20 juli 2008

Fyra dagar i juli var omkring hundra LBK-medlemmar från Norge och Sverige samlade på Karmöy folkhögskola och vandrarhem i Kopervik. Vårdar för konferensen var Den lutherske församling i Avaldsnes och St Lukas evangelisk-lutherske församling, Stavanger. Under den formella delen av konferensen som ägde rum på lördagen blev det bl.a. val av nya medlemmar till kyrkostyrelsen. En del tid användes också till att diskutera aktuella saker i kyrkan.

”Nådegåvor” var temat för konferensen. Genom flera föredrag med efterföljande grupp-samtal fick deltagarna anledning att fördjupa sig i olika sidor av de bibliska nådegåvorna. Föredragshållarna Peter Öman, John Vieths och Stefan Sjöqvist talade om hur nådegåvorna användes i bibliska församlingar, hur vi blir medvetna om våra egna nådegåvor och hur vi kan använda dem till att tjäna Gud och vår nästa. Vi blev påmindas om vad aposteln Petrus säger: ”Tjäna varandra, var och en med den nådegåva han har fått, som goda förvaltare av Guds mångfaldiga nåd. Om någon talar ska han tala i enlighet med Guds ord. Har någon en tjänst ska han tjäna efter den kraft Gud ger, så att Gud i allt blir ärad genom Jesus Kristus” (1 Pet. 4:10-11). En av föredragshållarna påpekade att det är lätt att känna sig liten

och obetydlig i en församling om man inte har ”en stor och viktig” uppgift. Men då är det viktigt att komma ihåg att alla troende är delar av samma kropp. Liksom en orkester inte är fullständig utan piccoloflöjtspelaren, är inte en församling som den ska vara utan de till synes ”små” uppgifterna. Någon kan ha en särskild nådegåva att be, en annan att ge, en att sjunga, en att spela ett instrument, en att pynta kyrkorummet, en att laga mat, en att förmana, en att tala och undervisa.

Som vanligt var det morgon- och kvällsandakter, barnundervisning och körsång för små och stora. Under de fyra dagarna på det ganska blåsiga Karmöy – vädret var så varierat att det nästan verkade som om vi upplevde fyra årstider på fyra dagar – fick konferensdeltagarna också rika tillfällen till sociala kontakter och möjlighet att glädja sig åt varandras gåvor. Terje Todnem fick igång oss första kvällen med olika aktiviteter, från papperskonst vid borden till fysiska utmaningar i gymnastiksalen. På fredagskvällen fick vi höra fantastisk vackert fiolspel av 12 år gamla Sonoko Miriam Shimano Welde. Hon gav oss bl.a. smakprov från Vivaldis fyra årstider. Rikligt med smakprov blev det också i matväg. Tusen tack till bakmästarna på Karmöy som bakat så många välsmakande kakor till kaffet!

Som vid tidigare LBK-konferenser hade vi också i år gäster från länder utanför Skandinavien. Förutom Wisconsinssynodens kontaktman i Skandinavien, John Vieths, deltog pastor Reimund Hübener från vår systerkyrka ELFK i Tyskland tillsammans med sin hustru och några av sina barn. Pastor Hübener predikade på söndagen om ”Det stora gästbudet”. Vi fick höra om Guds nådiga och outröttliga inbjudan till alla människor: ”Gå ut på vägar och stigar och uppmana enträget människor att komma in, så att mitt hus blir fullt.”

Med pastor Hübeners ord i friskt minne kunde konferensdeltagarna resa hem igen efter det som var LBKs 27:e kyrkokonferens. Några hade fått nya uppdrag av konferensen, några hade kanske sett sina uppgifter i församlingen i ett nytt ljus och förhoppningsvis hade många fått uppmuntran och större frimodighet att använda sina nådegåvor så att de blir till stöd när det gäller LBKs främsta uppgift, att förkunna lagen och evangeliet och trofast förvalta Guds ord. Det är gott att veta att alla medlemmar i kyrkan, både kvinnor och män, både barn och vuxna, på olika sätt kan vara med i arbetet att utföra den stora och viktiga uppgiften.

*Birgit Johannessen,
St. Lukas ev.luth. församling*

- 1 Sonoko Mirjam
- 2 En av grupperna har gruppsamtal
- 3 Konferenskören under ledning av Andreas Frank
- 4 Pastor Tor Jakob Welde
- 5 WELS kontaktman John Vieths tolkas av Seth Erlandsson
- 6 Barnkören
- 7 Tårtkalas sista kvällen

Guds huvudsyfte

Ordet som går ut från min mun . . . [ska] inte vända tillbaka till mig utan att ha verkat vad jag vill och utfört det vartill jag har sänt ut det.

ALLA ÄR FÖRLÅTNA, men alla kommer inte att gå in i det eviga livet. Beror det på att Gud inte önskar allas frälsning? Fundera på den frågan i ljuset av Jesu korsfästelse. Nej, de fördömda har i sista hand själva ansvar för sitt öde.

Gud är både rättvis och kärleksfull, som det står skrivet: ”HERREN är sen till vrede och rik på nåd, han förlåter missgärning och överträdelse, men låter inte någon bli ostraffad, utan låter straffet för fädernas missgärning drabba barnen, ja, tredje och fjärde släktledet” (4 Mosebok 14:18).

Gud är rättvis. Gud straffar synd. Men Gud älskade också världen så mycket att han utgav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv (Johannes 3:16). Gud räcker ut sina frälsande armar till alla, men när människor förkastar Guds kärlek förkastar de också hans frälsning. Problemet är inte Guds brist på kärlek utan deras egna hårda hjärtan som vägrar att bli älskade. Och så kommer evangeliet att stå som ett vittne emot dem sedan de fortsatt att förkasta det eller varit likgiltiga för det, som Jesus själv säger: ”Den som förkastar mig och inte tar emot mina ord, han har en domare över sig: det ord som jag har talat ska döma honom på den yttersta dagen” (Johannes 12:48).

Om du skickar en värdefull gåva till mig och jag föraktar den genom att skickar tillbaka den

till dig är den återsända gåvan ett vittnesbörd om hur otacksam och hårdhärtad jag är. Det är samma sak när det gäller evangeliet. När det, föraktat av otron, skickas tillbaka till Gud kommer det att stå som ett vittne mot dem som vägrar att tro det.

Det finns förvisso ett mysterium här. Endast Gud kan bryta igenom hårdheten i en människas hjärta. Ändå blir människor fördömda för att de har hårda hjärtan. Hur kan det vara så? Skriften besvarar inte den frågan. Den visar oss bara vad som är Guds allmängiltiga vilja för alla människor och hänvisar oss till Ordet, Guds kraftiga verktyg som kan bryta igenom hårda hjärtan och föra människor till ånger och tro. Det visar också klart och tydligt att uppror inte beror på Guds bristande ansträngningar utan på mänsklig försummelse.

Vi kämpar alltså vidare med den kraft Guds ord ger. Slutet tillhör Gud. Ibland slutar det mest lovande projekt i bitter besvikelse. Men ibland får vi se Andens verk i hjärtat hos någon som vi trodde var långt borta. Det är därför vi fortsätter att predika evangeliet i förtröstan på att Gud ska uppfylla sitt syfte att förhärliga sitt namn.

Käraste Jesus, hjälp mig att troget förkunna din kärlek. Amen.

Ur Meditations